

[Statsministeren]

Men så må jeg spørge fru Ebba Strange: Hvor står det i vore regler, at en regering eller ét eller flere regeringspartiers menige medlemmer i salen eller Finansudvalget er forpligtet til at stemme for aktstykker eller andet, som regeringen har anset det for rigtigt at forelægge i Folketinget? Det har regeringen pligt til, og det har vi også gjort med aktstykket i denne sag. Det har socialministeren udtrykkelig draget omsorg for.

Det er altså ikke, fordi jeg er begejstret for det, men vi har jo slet ikke så sjældent oplevet her i salen, at regeringen har forelagt lovforslag, fordi den var forpligtet til at gøre det, f.eks. fordi der var vedtaget en dagsorden derom. Men regeringen og regeringspartierne stemte desuagtet imod lovforslaget, da det kom til afstemning. Jeg ser ikke gerne, at det bliver daglig praksis – det er ikke hensigtsmæssigt – men det er jo, hvad der kan ske, især når vi i en længere årrække har haft en mindretalsregering, der kan få et flertal imod sig, så jeg synes ikke, at dette her er så ekstraordinært. Lad os nu se at få det overstået. Det skal vi jo, siden et flertal her i Folketinget har vedtaget denne højt særprægede lov, men man kan ikke bebrejde regeringen noget i denne sammenhæng. Det kunne man derimod, hvis vi søgte at hindre, at det bevillingsmæssige blev bragt i orden, men det har regeringen ingen tanker om. Regeringen synes, at det er helt naturligt, at de, der har stemt for loven, også stemmer for bevillingen. Så er det på plads, og det kan jeg henstille til flertallet at gøre.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg tror, at statsministeren har bevæget sig ud på ganske tynd is, og hvis man gør det, kan selv gulvtæpper ikke hjælpe. Der er ikke noget, der kan hindre, at det går galt.

Når vi har vedtaget en lov her i Folketinget, har vi samtidig givet nogle mennesker et retskrav på nogle ydelser, og det er regeringen nødt til at leve op til. Hvis regeringen så skønner, at det er noget, der ikke kan afholdes inden for de eksisterende bevillinger, har regeringen et problem, for hvis den afholder udgifter, der går ud over bevillingsrammerne, kan vi komme efter den. Derfor er det også forståeligt, at regeringen fremlægger et aktstykke og forsøger at sikre sig, ved at et flertal i Finans-

udvalget tager et medansvar, for når vi engang kommer frem til tillægsbevillingsloven, er det samme flertal forpligtet til at holde hånden under regeringen i den pågældende sag. Det drejer sig altså om at sikre regeringen imod fremtidig kritik, og derfor er det helt uforståeligt, at regeringen ikke selv føler behov for at gardere sig imod kritik for at overskride bevillingerne.

Derfor er det også helt logisk, at regeringen er nødt til at stemme for det aktstykke, fordi det drejer sig om at sikre regeringen imod kritik af, at den har overskredet sin bevillingskompetence. Vi har ikke noget problem, vi kan godt leve med at stemme det aktstykke ned. Det betyder, at der er nogle ministre, der kommer i klemme, det betyder, at nogle ministre kan risikere at overskride deres bevillingskompetence, og det kan få konsekvenser, hvis regeringen vælger at gøre det. Det er regeringen, der har et problem lige nu, det er ikke os. Regeringen skal administrere denne lovgivning, og hvis ikke regeringen vil det, må den gå af.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg synes, at statsministeren tager overraskende let og nonchalant på denne sag. Når man accepterer, at et flertal uden om regeringen har vedtaget en lov her i Folketinget og vælger at blive siddende og administrere denne lovgivning, er det også regeringens videre forpligtelse at sikre sig, at den har den reelle baggrund, dvs. bevillinger, for at administrere lovgivningen. Derfor sender regeringen et aktstykke til Finansudvalget, og i dag får vi så at vide, at regeringen ikke vil stemme for det.

Og så må ethvert fornuftigt og ansvarsbevidst menneske i det bevigende udvalg spørge sig selv: Hvad er der galt med det aktstykke, siden regeringen ikke står bag det? Finansudvalget kan ikke fratage regeringen det ansvar, som ligger i et aktstykke. Hvis Folketingets Finansudvalg skulle vedtage et aktstykke, som regeringen ikke står bag, griber vi ind over for administrationen af lovgivningen og påtager os et ansvar, som vi hverken kan eller skal påtage os. Det er den situation, regeringen har bragt sig selv i, men det er jo også rigtigt, som hr. Jes Lunde har sagt, at hvis regeringen ikke ønsker aktstykket gennemført og ikke vil stemme for det, bliver det ikke gennemført, men regeringen skal stadig leve op til sit parlamenta-